

Sygn. akt IX W 1236/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – st. sekr. sąd. J. J. (1)

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniach 18 maja, 22 czerwca i 10 sierpnia 2016r., 09 września 2016r. sprawy

K. K.

córki J. i R. z domu T.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 20 października 2015 r., o godz. 18⁰⁰ w m. S. ul. (...) gm. (...) jadąc w kierunku m. U. pojazdem m-ki N. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem m-ki S. (...) o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust.1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA

I. obwinioną **K. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust.1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, ustalając miejsce czynu na ul. (...) w S. i za to z mocy **art. 86 § 1 kw** skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 300,- (trzysta) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 20 października 2015 r. około godziny 18-tej pokrzywdzona I. G. kierowała samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) w S. od centrum tej miejscowości w kierunku N.. Bezpośrednio przed nią w tym samym kierunku jechał z niewielką prędkością nieustalony pojazd o napędzie (...) wyglądem przypominający (...) tzw. (...). Kiedy pokrzywdzona znajdowała się, mniej więcej na wysokości skrzyżowania z ul. (...) nadjechał z przeciwka samochód marki N. (...) o nr rej. (...) kierowany przez obwinioną K. K.. W momencie bezpośrednio poprzedzającym wyminięcie się pojazdów obwiniona z uwagi na fakt, że „jej” pas ruchu był częściowo nieutwardzony zjechała częściowo na przeciwny pas ruchu w taki sposób, że mimo, iż pokrzywdzona maksymalnie zjechała do prawej strony drogi doszło do kontaktu lusterka jej pojazdu z lusterkiem samochodu obwinionej.

W wyniku kontaktu lusterek zewnętrznych doszło do ich uszkodzenia. W samochodzie marki S. pękła obudowa lewego lusterka, zaś w samochodzie N. doszło jedynie do zarysowania obudowy lusterka. Obwiniona nie zatrzymała się bezpośrednio po zdarzeniu a kontynuowała jazdę. Pokrzywdzona zawróciła i pojechała za nią i do rozmowy między kierującymi doszło już na ul. (...) w S.. Na pretensje ze strony pokrzywdzonej obwiniona stwierdziła, że nie będzie przecież jeździła po dziurach, po czym wyprostowała swoje lusterko, wsiadła do samochodu i odjechała w kierunku (...) w S. gdzie udała się na zajęcia. Pokrzywdzona skontaktowała się telefonicznie z mężem, który przyjechał na miejsce zdarzenia i polecił jej również zawiadomić Policję. Podczas oczekiwania na funkcjonariuszy mąż pokrzywdzonej wszedł do (...) na salę na której odbywały się zajęcia w których uczestniczyła obwiniona. Zapytał do kogo należy samochód N. zaparkowany przed budynkiem, na co wyszła kobieta, która jak się okazało nie miała związku ze zdarzeniem. Po chwili mąż pokrzywdzonej musiał wrócić do domu i kiedy pokrzywdzona doczekała się wreszcie wyjścia obwinionej z zajęć ta, na informację I. G., żeby poczekała bo została wezwana Policja stwierdziła, że nie będzie na nikogo czekać i odjechała. Policjanci, którzy przyjechali później do S. stwierdzili jedynie jakie uszkodzenia powstały w pojeździe pokrzywdzonej i wysłuchali jej relacji.

(dowody: notatka urzędowa k. 3, karta zdarzenia k. 4; protokół oględzin k. 5; szkic k. 14; zdjęcia k. 40 – 50A, 67-68; nagranie zgłoszenia k. 54; pismo Powiatowej S.(...)k. 66; zeznania świadków - I. G. k. 37-37v, P. P. k. 37v, K. S. k. 70, G. G. k. 70-70v)

W związku z powyższym K. K. postawiono zarzut popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniona w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i stwierdziła, że do kolizji doszło nie z jej winy i że nie uciekła z miejsca zdarzenia. Przyznała, że tego dnia jechała na zajęcia do (...) w S., warunki były trudne, było ciemno padał deszcz. Zobaczyła w pewnym momencie jadące z przeciwka 2 pojazdy, z których ten drugi chcąc wyprzedzić poprzedzający go pojazd zjechał częściowo na jej pas ruchu i wtedy doszło do kontaktu lusterkami zewnętrznymi. Zaraz potem zatrzymała się i tak też zrobiła druga kierująca. Kierująca drugim pojazdem miała do niej pretensje, że powinna była zjechać na pobocze. Po chwili zaczęła z kimś rozmawiać przez telefon, więc ona w obawie aby nie spóźnić się na zajęcia pojechała do (...). Po wyjściu z nich czekała na nią pokrzywdzona mówiąc, że mamy czekać na Policję. Nie chciała powiedzieć czy coś jej się stało. Obwiniona obawiała się jakichś „gadzin” więc odjechała do domu. Zaznaczyła, że w jej samochodzie nic się nie stało. Zaznaczyła, że wskazane we wniosku o ukaranie miejsce kolizji nie było nim faktycznie, bo według niej do zdarzenia doszło ok. 300 metrów wcześniej na ul. (...).

(dowód: wyjaśnienia k.36-36v).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej zasługują na wiarę jedynie w zakresie dotyczącym określenia miejsca zdarzenia, natomiast w pozostałym zakresie w przekonaniu Sądu stanowią jedynie wyraz przyjętej przez nią linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. W przekonaniu Sądu przeczą im nie tylko zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków ale i materiał zdjęciowy oraz zasady logicznego rozumowania.

Przede wszystkim zauważyć należy że do zdarzenia doszło na odcinku ulicy (...) w S. na którym na skutek wcześniej wykonanej budowy chodnika część pasa drogi, po którym poruszała się obwiniona był pozbawiony nawierzchni asfaltowej lub nawierzchnia ta była pofałdowana, nierówna. Skłaniało to kierujących jadących tym pasem ruchu do mimowolnego zjazdu z tej części drogi i w ten sposób do częściowego wjeżdżania na pas ruchu przeznaczony do jazdy w kierunku przeciwnym. Sytuację tę obrazują zdjęcia dostarczone przez samą obwinioną (k. 41-49) Ta okoliczność uprawdopodobnia tym samym wersję przedstawioną przez pokrzywdzoną i jej relację co do słów wypowiedzianych przez obwinioną bezpośrednio po zdarzeniu, że „nie będzie przecież jeździć po dziurach”. Ponadto charakterystyczne jest zachowanie obwinionej po zdarzeniu, która po krótkiej wymianie zdań z pokrzywdzoną udaje się, jak niby nic, na zajęcia do (...). Po pojawieniu się na sali gdzie(...)męża pokrzywdzonej nie przyznaje się na jego pytanie, że jest

właścicielką samochodu marki N. o który ten pyta. Po zakończeniu zajęć mimo wyraźnej informacji pokrzywdzonej, że należy poczekać na przyjazd wezwanego patrolu Policji ignoruje tę informację i pod pozorem obawy przed jakimiś „gadzinami” jedzie do domu. Taki ciąg zachowań obwinionej niewątpliwie musi budzić wątpliwości co do szczerości jej wyjaśnień i skłaniać do refleksji, że gdyby faktycznie nie była sprawczynią tego zdarzenia to poczekalaby choćby na patrol Policji i na miejscu wyjaśniła okoliczności zdarzenia.

Tym samym Sąd uznał, że wersje przedstawiona przez pokrzywdzoną i jej męża zdecydowanie bardziej zasługują na walor wiarygodności, choćby z uwagi na to, że znajdują wsparcie również w zasadach doświadczenia życiowego. Zdecydowanie bardziej zgodne z tymi zasadami są zeznania pokrzywdzonej, że jechała ona wolno za samochodem o napędzie (...), sporo węższym od jej pojazdu i że obwiniona z tym pojazdem bezpiecznie się wyminęła a nie zdołała tego uczynić w przypadku jej pojazdu. Nie wydaje się prawdopodobne by, jak twierdzi to obwiniona, na prostym odcinku drogi widząc światła zbliżającego się pojazdu podjęła próbę wyprzedzania innego samochodu i w ten sposób zderzyła się lusterkiem z jej pojazdem.

Pozostali przesłuchani w tej sprawie świadkowie – policjanci obsługujący to zdarzenie, zgodnie zeznali, że po wysłuchaniu relacji pokrzywdzonej, obejrzeniu miejsca zdarzenia oraz charakterystycznych śladów na lusterku jej pojazdu nie mieli wątpliwości co do wiarygodności relacji I. G... Należy z całą mocą podkreślić, że w ocenie Sądu nie ma żadnych racjonalnych podstaw, aby podważać wiarygodność zeznań tych świadków. Są to osoby zupełnie obce dla obwinionej i w żaden sposób niezainteresowane w tym, aby ją bezpodstawnie pomawiać. Dodatkowo świadek P. P. okoliczności zdarzenia opisał w sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu notatce urzędowej, a nadto okoliczności te potwierdzają nawet dostarczone przez obwinioną zdjęcia oraz zdjęcie dostarczone przez pokrzywdzoną.

Z faktu, że jak ustalił to obrońca obwinionej jedyni oficjalni właściciele pojazdów (...) w bezpośrednim sąsiedztwie miejscowości S. zanegowali udział w tym zdarzeniu należących do nich pojazdów nie można wyciągać wniosku, że takiego pojazdu faktycznie tam nie było. Mogło przecież dojść do nieautoryzowanego użycia takiego pojazdu przez nieustaloną osobę, a ponadto w rękach tzw. prywatnych właścicieli znajdują się też takie pojazdy i nie można wykluczyć, że taka właśnie osoba nim się poruszała tą drogą.

W związku z powyższym Sąd przyjął, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że obwiniona w dniu 20 października 2015 r., ok godz. 18⁰⁰ na ul. (...) w S. (a nie jak przyjęto we wniosku o ukaranie na ul. (...) w tej miejscowości) kierując pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, czym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. czynu z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę postawę obwinionej po zdarzeniu, odjechanie z miejsca zdarzenia oraz stosunek do pokrzywdzonej, nieliczącą z wykonywanym przez obwinioną zawodem.

Okolicznością łagodzącą jest uprzednia niekaralność obwinionej zarówno za przestępstwa, jak i wykroczenia drogowe.

W związku z powyższym Sąd uznał, że wymierzona obwinionej kara grzywny w wysokości 300 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu i zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Sąd uznał również za niecelowe obciążenie obwinionej kosztami postępowania i opłatą.